

gaar i Svang, og sige: Det er nu blevet saa almindeligt, at det ikke kan nytte, at Samfundet reagerer derimod. En Tendens i den Retning er oppe i Tiden, og den er meget samfundsfarlig, thi det er Samfundets Ret og Pligt at stemple disse forskellige Handlinger med den Misbilligelse, som de fortjener.

Det er efter min Mening ganske meningsløst, naar man siger, at i de sidste Maaneder af Svangerskabet maa man ikke, men i de første Maaneder kan man frit gøre det. Det er fuldkommen meningsløst, og det er et ganske forældet Standpunkt at mene, at Fosteret skulde have Sjæl i Slutningen af Svangerskabstiden, men være uden Sjæl i Begyndelsen. I begge Tilfælde er her, hvis alt gaar normalt, Tale om en Spire til et virkeligt levende Menneske, og kvæler man denne, bør det være strafbart. Der kan være en Gradsforskel, men der er ingen Artsforskel i den Omstændighed, at det sker nogle Maaneder før eller senere. Naar vedkommende, vel vidende, at hun er befrugtet, med Forsæt dræber denne Livspire, er det en forkastelig Handling, der bør straffes.

Jeg er ogsaa betænkelig ved, at der aabnes Smuthuller i Straffen for Bigami og Blodskam, saaledes at dette i visse Tilfælde kan blive strafrit.

Hvad den uhyggelige Forbrydelse: Unaturlig Utugt angaar, maa jeg sige, at jeg egentlig sympatiserer med det ærede Medlem Hr. Sundbo i, at dette principielt bør være strafbart, for at det kan blive stemplet af Samfundet; jeg kan ikke billige den Maade, hvorpaa man har sagt, at i al Almindelighed skal det være strafrit, men i enkelte Undtagelsestilfælde, hvor det drives som Erhverv, eller hvor den ene Person er over 25 Aar og den anden under 21 Aar — for øvrigt en mærkelig kunstig Grænse —, skal det være strafbart. Det faar man aldrig den offentlige Mening til at forstaa. Vi maa her have et rent og klart Standpunkt: Enten maa Retsordenen ikke beskæftige sig med det Forhold, eller ogsaa bør det i alle Tilfælde være strafbart, hvad jeg mener det bør være. Men et Mellemandspunkt med saadanne underlige Aldersgrænser faar man aldrig til at gaa ind i den almindelige Retsbevidsthed; det er kunstigt og urigtigt.

Jeg er ogsaa noget betænkelig ved den vide Adgang til Straffrihed overfor Forholdet: Hjælp til Selvmord og Drab efter Begæring.

Til Slut skal jeg nævne nogle af de mange nye strafbare Handlinger, der her indføres. Thi Forholdet er jo slet ikke det, at denne Straffelov stempler en hel Mængde af de gamle Forbrydelser som straffri og kun indfører ganske enkelte nye Straffe. Forholdet er tværtimod ganske omvendt, og i mange Tilfælde mener jeg, man her er gaaet for vidt med Indførelse af nye Straffe. Dette gælder f. Eks. § 139, Kommunistparagraffen, som man kan kalde den, der siger, at enhver, som offentlig opfordrer til at begaa Forbrydelser, kan straffes. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Sundbo har nogen Ret, naar han siger, at det kommer dog an paa, hvad det er for Forbrydelser, vedkommende opfordrer til. Det er ganske urimeligt, at man ikke skal kunne tage en saadan Fyr ved Vingebeinet, naar han opfordrer til Mord, Voldtægt, Brand, Oprør o. s. v.; i alle saadanne grovere Tilfælde bør han kunne straffes, selv om han ikke opfordrer til bestemte konkrete Forbrydelser. Men naar der blot i al Almindelighed er Tale om mindre Forseelser, kan jeg ikke se, at der er nogen Trang til en saa vidtgaaende Bestemmelse.

Ligeledes mener jeg, at Bestemmelsen i § 141 om Beruselse, der indeholder en Fare for Omgivelserne, er noget for vidtgaaende, det samme gælder § 205 om Spekulationsforførelse. Vi maa dog huske paa, at det her drejer sig om voksne Mennesker, som selv maa passe paa ikke at lade sig besnakke af Agenter, der er sendt ud for at faa dem til at spekulere i Kaffe paa New Yorks Børs og andre lignende Ting. Jeg ved ikke, om man nogen Sinde faar Folk opdraget, naar man i den Grad optræder som Barnepige for dem. § 297, 2det Stykke, omhandler en Forbrydelse, man kunde karakterisere som Banks ludder, idet det skal være strafbart, naar man i al Almindelighed udspreder urigtige Meddelelser om Pengeinstitutter. Den synes jeg ogsaa er for vidtgaaende, i hvert Fald maa Publikum, som flere Gange er blevet taget ved Næsen af Banker, kunne forlange, at ikke alene al Banks ludder, men ogsaa al Banksvindel herefter skal være strafbar i videre Udstrækning, end det hidtil har været Tilfældet. Endvidere er der Paragraffen om Detektivvirksomhed. Detektiver er i Regelen ikke sympatiske Personer, men det forekommer mig dog, man gaar noget for vidt, naar man i al Almindelighed erklærer privat Detektivvirksomhed for strafbar.

Derimod har jeg mere Sympati for en Del andre Bestemmelser, som fastsætter